

на сличан начин! Јер и ми пловимо, само не из земље у земљу, већ од земље на небо.

Оспособимо и ми, дакле, нашу мисао за успешну пловидбу која би нас узвела горе, припремимо слуге које ће јој бити покорне и снажну лађу, коју неће потопити животне несреће и разочарења, али ни да се превазноси увис духом гордости, већ да буде удобна и лака. Уколико будемо имали овакву лађу, оваквог кормилара и посаду, пловићемо безбедно и Сина Божјег, истинског Кормилара, придобићемо за себе. Он неће допустити да наша лађа потоне, већ

Душа хришћанина треба да је истанчана, да је осетљива и осећајна, да лети, вазда да лети, да живи у “сновима”. Да лети у бескрај, међу звезде, до величанства Божјег, у тишину.

Ко хоће да буде хришћанин, треба најпре да постане песник. То је то! Треба да саосећаш, да волиш и да саосећаш. Да саосећаш са оним кога волиш. Љубав се труди за љубљену личност. По сву ноћ трчи, бди, све док не окрвави ноге, само да би се сусрела са љубљеном личношћу. Подноси жртве. Ништа не узима у обзир, ни претње ни тешкоће, а све у име љубави. Љубав према Христу је нешто сасвим друго, бесконачно узвишеније.

Када кажемо љубав, није ту реч о врлинама које ћемо стећи него о срцу које љуби Христа и ближње. Све усмеравајмо у том правцу. Гледајући мајку са детенцетом у наручју, зар не видимо како га љуби и како је њена душа

и ако се безбројни ветрови раздувају, запретиће ветровима и мору и уместо буре, настаће велика тишина“

„Овако припремивши себе“, закључује свети Јован Златоусти, дођите на следеће сабрање, уколико желите да у вашим душама сачувате ма шта корисно“ (св. Јован Златоусти, 2. беседа на Јеванђеље по Јовану).

Овиме и ми, браћо и сестре, закључимо, позивајући вас на сутрашњи празник. Благослов Господњи на вас Његовом благодаћу и човекољубљем Преобразившег се Господа! Амин.

испуњена чежњом? Зар не видимо како јој блиста лице док у наручју држи свог анђелчића? Човек Божји све то види. То на њега оставља утисак и он, духовно жедан, каже: камо среће да и ја осећам такву чежњу за Богом својим, за Христом својим, за Пресветом Богородицом, за светим угодницима Божјим! Јесте, тако треба да заволимо Христа Бога. Желиш, хоћеш и задобијаш благодаћу Божјом.

Да ли ми, међутим, имамо у себи пламен љубави према Христу? Када смо преморени, да ли хитамо да се одморимо у молитви Љубљеноме или Му се молимо као од беде, уз речи: о, сад још морам да завршим и молитву и молитвено правило?... Шта нам то недостаје и зашто се тако осећамо? Недостаје нам божанствена љубав. Таква, изнуђена молитва нема вредности. Може бити, штавише, да нам наноси и зло.

свети Порфирије Кавсокаливић

Манастир Успења Пресвете Богородице - Подмаине
са благословом игумана - јеромонаха Рафаила

ПРАЗНАКНИ

ПРАЗНИЦИ

ПРЕОБРАЖЕЊЕ ГОСПОДЊЕ

Мтл. 17, 1 - 9; зч. 70; 2Петр. 1, 10 - 19; зч. 65

свети Инокентије Херсонски

БЕСЕДА НА ПРЕОБРАЖЕЊЕ ГОСПОДЊЕ

Приђите, изменимо се најбољом променом, припремимо се достојно да ујутро изиђемо на гору Божју свету, да видевши непромењиву, блистајућу Христову славу, јасније него сунчевом, Тројичном светлошћу обасјавани, прослаavimo њено снисхођење (Предпразништво Преображења Господњег, на вечерњој).

Дакле браћо и сестре, света Црква не жели да ми будемо само слушаоци о Преображењу њеног вољеног Женика. Напротив, она свима нама жели да узиђемо на свету Гору и сами угледамо Божанску узвишеност нашег Спаситеља. И заиста, уколико је икада потребно слуху присајединити виђење, онда је то овде. Преображење Господње је једно од највеличанственијих призора за дух и срце: сведок овоме је Петар,

који је пожелео да заувек остане на Тавору. Осим тога, оно што се са Спаситељем догодило на Тавору, и поред све своје узвишености, није страни свима нама, јер и сваког хришћанина, по апостолској речи, очекује преображење из славе у славу (2Кор. 3, 18). Пошто се наше преображење не треба догодити ни на који други начин осим по образцу Преображења Господњег, онда како не пожелети да у лицу Господа Који се преображава, увидимо образац будућег сопственог преображења? Дакле, приђите... припремимо се да узиђемо на гору.. Божију свету.

„Али како узићи на гору, која је је толико удаљена од нас? Како видети оно чега тамо сада више нема? Јер иако би смо допутовали у Обећану земљу и успели се на Тавор, сада тамо не би смо пронашли никакве трагове Преображе-

email: kontakt@manastirpodmaine.org

интернет презентација: manastirpodmaine.org

ња Господњег“. Зар тако говорите! Али из овога је већ јасно да Црква уопште не подразумева чулно виђење када нас призива на сагледавање славе Господњег Преображења. Људски дух се може преносити свуда и у сва времена – да буде са нечим што је давно прошло, да види много тога што је скривено од телесних очију. Такво виђење може уствари, за нашег унутрашњег човека да буде још реалније и корисније него виђење телесним очима. На такав сличан духовни успон на Тавор, ради созерцања Господњег Преображења призива нас света Црква.

Али такав успон и такво виђење, по самој својој суштини, захтевају чист и узвишен дух, лаку и узвишену мисао, срце ослобођено земаљских окова. Онај чији је дух угушен телом, ко је поробљен страстима, помрачен похотом, прекривен прашином сујете, он често не види ни оно што му се налази пред телесним очима, не чује оно што му говоре у уши и заборавља на све што га окружује, па чак и на себе самога. Хоће ли се такав човек духом вазносити на Тавор? Хоће ли такав видети Мојсија и Илију? Хоће ли чути глас Оца који говори о Сину? Тавор је свето место, светије од свете Мојсијеве купине и Синаја. Да би узишли на њега треба да изујемо обућу са ногу (Изл. 3, 5) и у подножју оставимо све, и то не само све греховно, већ уопште све што је од овога света. Овде има једино места за Петрову веру, Јованову љубав, Јаковљеву наду и трпљење.

Али за ово ко је способан (2Кор. 2, 16)? Где потражити ове

врлине? Цркви је ово познато. Она зна нашу нечистоту и нашу суровост, види неспособност многих да се чистом мишљу пренесу на Тавор и да у духу буду посматрачи божанске славе преображаног Господа, зато и саветује са толиком усрдношћу свима да се достојно припреме на овај подвиг и да се промене добром изменом. Ова промена не треба да се састоји у промени одела и украшавању, не у умивању и кинђурењу, не само у одлагању послова и обавеза јер и након такве измене дух и срце могу остати у својој претходној нелепоти, већ у промени осећања, да би се срце, што је више могуће ослободило привезаности за видљива, пропадљива добра и окренуло се осећању духовне радости и небеског блаженства, које се пројављује у лику Спаситеља; у промени мисли, да се ум окрене од занимања доњим стварима, просуђивања животних послова, ка созерцању тајни вере и наде, које се откривају на Тавору; у промени воље, да би она, напуштавши сва нечиста и богопротивна правила којима се руководи у својим дејствима, окренула ка Божјој вољи, одлучила да следујући гласу свише: Њега послушајте (Мт. 17, 5) у свему покорава закону и Јеванђељу, а не својим предрасудама и похотама. Само је таква измена уистину најбоља, а све остале измене, учињене ради празника, ма како да се чиниле корисне, ипак су лошије. Онај и само онај који је доживео овакву промену способан је да узиђе на Тавор и да види славу Преображења.

„Али, да ли је уопште могуће

да за овако кратко време колико ни половина дана, већ само један

Живот овога света организује се око извесних људских страсти, а духовни живот истиснут је на маргине. Ми бисмо морали да променимо то стање ствари, да духовни живот ставимо у само срце свога живота. Мудрост овога света не може да спасе свет. Парламенти, владе, сложене организације савремених Држава, које су највише унапредовале – сви су ту немоћни. Човечанство страда без краја. Једини излаз јесте да у себи пронађемо мудрост, решеност да не живимо више према замислима овога света, него да следимо Христа.

Како да изнађемо свој пут? Сходно Јеванђељу, Христос је наш пут. Значајно је да имамо свест о Христу као Богу. Онај који Га љуби, вечно ће бити поред Њега, тамо где је Он.

стџарац Софроније Сахаров

је остало до јутра (до празника) учинити у себи тако велику промену?“ Ми сами, браћо и сестре, не можемо учинити ово чудо, не само за кратко време, већ ни за читаву вечност. Ово може учинити једино благодат Духа Светога. Али она је свагда уз нас и у нама, чим ми почнемо, макар да мислимо о Богу. Тим пре ће нам помоћи онда када одлучимо да се свецело окренемо Богу. Са њом, са Божјом благодаћу, за најкраће време је могуће променити се најбољом променом, какву Црква захтева. Да би смо још дубље у себи укорешили ово за нас (грешнике) неопходно уверење, почујмо светог Златоуста који је некада на исти начин призивао своје слушаоце на сличну добру промену:

„Нека ми нико не говори“, благовестио је он, „да нема још много времена до наредног сабрања. Јер се може читав живот променити, не за пет дана, него за један трен. Шта је, на пример горе од разбојника и убице? Није ли то крајње зло? Њему, међутим није био потребан ни читав дан, чак

трен у коме се и успео на врх врлина и уселио се у рај. Стога је могуће променити се одједном и постати златан уместо смртнога.

Пошто ни врлина ни порок ни су од природе, онда је промена, будући да је слободна од сваке неопходности, остварљива. Уколико хоћете и послушате Ме, говори Бог, добра земаљска јешћете (Ис. 1, 19). Видиш ли? Потребно је једино имати жељу, али не просту жељу, какву многи имају, већ делатну!“

„Ја знам“, наставља светитељ, „да ви желите да се винете у небо (о када би се то исто могло рећи и за све нас који смо овде присутни), али ову жељу треба показати на делу. Јер и трговац који жели да се обогати, не зауставља се на томе да ову жељу има једино у души, већ припрема лађу, сакупља посаду, зове кормилара и снабдева пловило свиме што је неопходно, узајмљује новац, плови морем, стиже у страну земља, излаже себе многим опасностима што је познато онима који плове морем. И ми требамо своју жељу показати